De Zegepraal van Dokter Multimus

Dokter Multimus zegevierde. Lang had hij gehoopt, geaarzeld, gevreesd, gelooid en gewanhooptom beurten. Thans jubelde hij. Thans juichte hij. Than kwinkeleerde hij. Want zijn levensdoel was nu bereikt. Hij was de man de piet, hij was er bovenop; wie kon hem nog wat maken? De landvoogd, de regent, de hoogstgezetene, de warmstgenestelde van alle denkbare patienten had zijn door ziekten en ongemakken eenigszins getaquineerde gezondheid aan hem, Multimus, ter correctie toevertrouwd. Hij, Multimus, had dus niet voor niets gepoogd de gunst van den patient der patienten te winnen; zijn opzichtigheid zijn luidruchtigheid was niet verspild, zijn reclame geen goed geld naar kwaad geld gegooid.

Toen hij de boodschap der boodschappen van het hof ontvangen had — of hij zoo-en-zoo laat morgen eens wou aankomen — had hij even den beverik gehad, maar een fluks ingenomen tinctuur bracht hem bijna tegelijk weer in balans; hij was toen perfect in staat over de zaak eens terdege en vlijmscherp na te denken. En dééd dat ook.

Den volgenden middag vertrok hij in zijn somberste zwarte pak en met zijn diepzinnigste gelaatsuitdrukking naar het paleis van den regent. De gepolitoerde lakeien

bogen als knipmessen, toen hij zijn naam noemde, en dienden hem veel vlugger aan dan ik het hier neerschrijven kan.

In een verrukkelijke slaapkamer, waar roodpluche en vergulde krulmeubelen den boventoon voerden, lag de regent hem te wachten. Toen hij den nog ietwat bedeesden arts bespeurde, wenkte hij hem nader te komen.

„Hier is de patient," zei hij met een schelle fluitstem, terwijl hij den dokter met zijn kleine inktzwarte oogen scherp aankeek.

De dokter naderde tot vóór het bed.

„Zoo, dokter, neem plaats, en zegt u me nu maar eens wat ik scheel," deed de regent lachend.

De dokter bracht hem behoedzaam aan het verstand, dat het daartoe noodig was te weten wat de hooge patient voelde, en dat deze het dus eerst vertellen moest.

Maar de regent schudde het hoofd, terwijl een lachje zijn fijnen mond tot een lange dunne plooi maakte.

„En een veearts dan?" vroeg hij wat sceptisch.

Nu lachte de dokter ook eens, en dat tezamen lachen

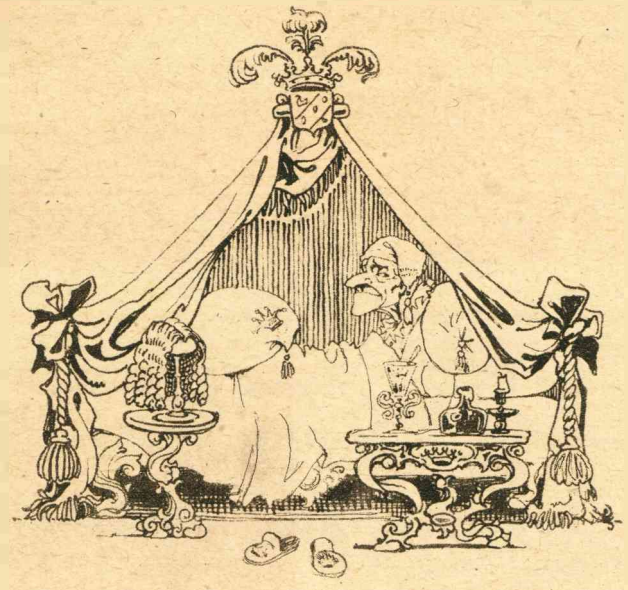

bracht hem meer op zijn gemak. „U hebt natuurlijk vertrouwen in de medische wetenschap," waagde hij nu te vragen.

„Nou . . . .e . . . .e," deed de hooge lijder, — „nou . . . .e . . . . e, dat is tot nog toe niet zoo heel erg."

Multimus, zich nu in het edelst wat hij kende getroffen voelend, begon een betoog waarvan de slotsom was, dat de regent hem complimenteerde met zijn bespraaktheid, doch er tevens bijvoegde, dat hij wat hem betrof, de voorkeur aan algeheele genezing gaf boven het genot van fraaie toespraken te mogen aanhooren.

De dokter wilde niets liever, en verzocht den vorst zich te doen ontkleeden. Hij onderzocht hem daarna grondig,

zéér grondig, want er hing te veel van af, en na een ellenlang interview omtrent vele lichamelijke details schreef hij den hoogen patient een drank voor, en beloofde den volgenden dag terug te komen.

„Heel graag," zei de lijder, en hij keek den medicus slimmetjes aan, toen deze afscheid nam.

***

Den volgenden dag voelde de regent zich nog niet veel beter, den daaropvolgenden nog niet, maar den derden vernam de dokter, dat de eetlust met heel, héél kleine vleugjes terugkomen ging.

„Ik ben zeer tevreden, Hoogheid," fluisterde hij voldaan.

„Ik anders nog niet erg," floot zachtkens de stem van de Hoogheid.

Dit deed den dokter niet veel pleizier, maar hij begreep terecht, dat Keulen en Aken niet in eenen dag gebouwd zijn, en dat hij slechts met geduld en volharding iets bereiken kon.

„Zeg eens, ik heb nogal eens erge hoofdpijn," floot de patient eenige dagen later den dokter toe, en deze schreef een anderen drank voor.

Na eenige weken werd verbetering in den toestand waargenomen.

De dokter was opgetogen.

„Hoe voelt u zich nu, Hoogheid?" vroeg hij tevreden.

„Lang niet goed, verbeeldt u maar niets," floot de regent.

En de arts vroeg hem weer uit, en bestudeerde nauwgezet den toestand, en schreef nieuwe medicijnen voor, en kwam geregeld de uitwerking ervan bespieden.

Op een keer — er waren intusschen maanden verloopen — meende de arts op het gelaat van den lijder dien eigenaardigen glans te zien van weerkeerende kracht, die als een lente is.

„Ik zie tot mijn genoegen, dat U aan de beterende hand bent, Hoogheid," waagde hij.

„Dat denk je maar," floot Hoogheid.

„Nu ja, u bent nog wel niet de oude."

„Oud ben ik nooit geweest."

„Die U vroeger was, meen ik, ... maar in ernst, voelt u zich niet beter?"

„Ja, wel iets."

„De hoofdpijnen zijn toch weg?

„Hmm, ja."

„De algemeene depressie?"

„Hmm! ja, ook."

„De eetlust is er weer?"

„Hmm, ja, ja."

„U hebt bijna geen verhooging meer . . . ."

„Neen, neen, dat is waar."

„U voèlt, dat u goed vooruitgaat."

„Hm, ja. — Tenminste, het gààt nogal."

„Dus u zult ongetwijfeld wel weer meer vertrouwen dan vroeger hebben in de medische wetenschap, Hoogheid."

„Dat denkt u maar . . . . Zoolang ik niet héélemaal hergeld ben . . . . Ik kan nog best instorten."

„Daar hoeft u niet bang voor te zijn."

„Neen, ik hoef niet. Maar . . . . ik bèn het toch maar."

***

De vrees bleek ongegrond. Na nog ruim een maand was de hooge lijder zoo gezond als een visch, als een doodgewone, gezonde visch.

Dokter Multimus was opgewonden van blijdschap en rechtmatigen trots, toen hij dat bij zijn bezoek constateerde.

„U ziet er uitnemend uit. Uitnemend, Hoogheid. Ik kan u gelukwenschen met uw herstel. En ik mag de wetenschap gelukwenschen, dat ze u heeft kunnen redden."

De regent keek met zijn door-en-door slimme oogen den verheugden dokter eens aan. Een ragfijn lachje schoot om zijn mondhoeken. Langzaam schreed hij dan toe op een van verguld krulwerk vervaardigde kast, en schoof behoedzaam, terwijl hij voortdurend grimlachte, een lade open.

„Begrijp me goed, dokter," deed de dunne, vlijmscherpe stem, „— u wenschte mij geluk. En ik wensch U ook het allerbeste.

Maar te feliciteeren heb ik alleen mezelf, omdat ik zoo verstandig ben geweest, hier geen droppel van in te nemen. Want als ik dàt gedaan had..... Enfin, U begrijpt me."

De dokter naderde nieuwsgierig en bevreesd tevens. En langzaam het gelaat voorover buigend, ontwaarden zijn oogen, kogelrond van verbazing, in die lade alle door hem voorgeschreven dranken ongeopend en intact met hun gouden papiermutsen op den kop en hun lange labellen om den hals alsof ze zóó van den apotheker kwamen.

Johnston.

